

Sygn. akt III PK 70/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa B. Z.
przeciwko Gminie B. i Gminnemu Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki
Zdrowotnej im. (...) w B.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5
lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt III Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej Gminy B. kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie o uznanie za bezskuteczne oświadczenia o rozwiązaniu za wypowiedzeniem umowy o pracę oraz nałożenie na stronę pozwaną Gminę B. i Gminny Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w B. obowiązku dalszego zatrudniania powódki B. Z., ewentualnie o przywrócenie do pracy na dotychczas zajmowane stanowisko na dotychczasowych warunkach pracy i płacy, Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 1 lutego 2017 r. oddalił powództwo oraz zasądził koszty procesu.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2017 r. w pkt I. oddalił apelację; w pkt II. zasądził od powódki na rzecz pozwanej Gminy B. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. - przez niedokonanie przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, co skutkowało całkowitym brakiem ustaleń co do znaczącej części zarzutów apelacji, dotyczących błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie przekazania funduszu założycielskiego na rzecz GSP ZOZ, błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie rzekomego podejmowania przez powódkę w końcowym okresie zatrudnienia działań mających w sposób bezpośredni lub pośredni wpływać na pogorszenie kondycji finansowej GSP ZOZ, błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie rzekomego podjęcia przez powódkę działań skierowanych przeciwko GSP ZOZ, błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie odmowy przez powódkę wykonania uchwał Rady Gminy nr (...)3/2014 i (...)4/2014 - określonych w skarżonym wyroku jako pkt 2-5 apelacji powódki; dokonaniem oceny stanu faktycznego z jednostronnie negatywnym nastawieniem do powódki na skutek zaniechania przez Sąd drugiej instancji dokonania wszechstronnej analizy przyczyn wypowiedzenia wskazanych przez Wójta Gminy B. w piśmie z dnia 9 lutego 2015 r. i ograniczenia się do analizy wyłącznie jednej z przyczyn utraty zaufania do powódki; 2. art. 328 § 2 k.p.c. - przez sporządzenie przez Sąd drugiej instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający w istocie skuteczną kontrolę kasacyjną tez w nim postawionych, jak również skutkujący przyjęciem przez Sąd drugiej instancji błędnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, a sprowadzającej się w konsekwencji do oddalenia apelacji powódki, bez sporządzenia pełnego uzasadnienia wyroku m.in. wobec braku odniesienia się przez Sąd Okręgowy w T. do znaczącej części zarzutów apelacji, dotyczących błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie przekazania funduszu założycielskiego na rzecz GSP ZOZ, błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie rzekomego podejmowania przez

powódkę w końcowym okresie zatrudnienia działań mających w sposób bezpośredni lub pośredni wpływać na pogorszenie kondycji finansowej GSP ZOZ, błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie rzekomego podjęcia przez powódkę działań skierowanych przeciwko GSP ZOZ, błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie odmowy przez powódkę wykonania uchwał Rady Gminy nr (...)3/2014 i (...)4/2014 określonych w skarżonym wyroku jako pkt 2-5 apelacji powódki.

Skarżąca podniosła ponadto zarzut naruszenia prawa materialnego, tj.: 1. art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p., przez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, iż wskazana przez pozwanego przyczyna rozwiązania umowy o pracę w postaci utraty zaufania do powódki jest uzasadniona i rzeczywista, podczas gdy przyczyny rzekomej utraty zaufania nie zostały w żaden sposób udowodnione i nie znajdują odzwierciedlenia w stanie faktycznym, przy jednoczesnym błędnym uznaniu, iż w przedmiotowej sprawie pracodawca nie musiał wykazywać przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, podczas gdy powódka zatrudniona była w GSP ZOZ na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w związku z czym na podstawie art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o jej wypowiedzeniu powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie; 2. art. 5 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 6 w zw. z art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, przez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, iż doszło do naruszenia przez powódkę zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek, o którym mowa w art. 4 ust. 6 ustawy, co uzasadniało wypowiedzenie powódce umowy o pracę, podczas gdy faktycznie powódka w czasie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę nie prowadziła działalności gospodarczej, albowiem działalność ta została przez powódkę zawieszona, zaś działalności gospodarczej nie można wiązać jedynie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w T. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, wobec rażących naruszeń przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego roku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy.

Pozwana Gmina B. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest

usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „wobec rażących naruszeń przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego roku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”. Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Okręgowy, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.